

[Holmberg.]

der mener, at de ikke bliver særlig ordnede på denne måde. Det er en bedømmelse. Men ministeren nævnte også 1955 og sagde, at dengang var der ordnede forhold, i alt fald i storkommunerne. Jeg vil bede ministeren tænke lidt over forskellen mellem storkommuner og landkommuner. Vi kan ikke læse af lovforslaget, at der er stor forskel her. Vi kan sige, at administrationen kan være forskellig, men det, vi i øvrigt har drøftet i første omgang, gælder jo alle kommuner, og der er så afgjort forskel. Det er da muligt, vi kan finde frem til visse ting, hvad angår storkommuner, som ikke skal gælde de små kommuner, for der er virkelig forskellige forhold.

Så nævnte ministeren endvidere spørgsmålet om, at forbrugerne ikke var spurgt, og ministeren nævnte en hel del organisationer, der var spurgt. Det er rigtigt nok, det kan vi da godt læse. Jeg tror alligevel, ministeren vil give mig ret i, at det er ikke det, vi sådan i almindelighed forstår ved, at forbrugerne er spurgt. Nu er det jo ikke meningen, at vi skal have folkeafstemning herom, det er altså ikke et forslag, men hvis vi fik det teoretisk, er jeg ret så sikker på, at den bedømmelse, vi har gjort gældende her, at forbrugerne i almindelighed er godt tilfredse, er rigtig.

Så nævnte ministeren misforståelse fra de tre partier uden at gøre opmærksom på, hvad misforståelsen bestod i. Hvad er det egentlig for en misforståelse, vi har gjort os skyldige i eventuelt ved at læse lovforslaget?

Og så en ting mere. Jeg vil gerne bede ministeren om en kommentar til mine tanker om en nedsættelse af afgifterne. Ministeren kan selvfølgelig sige: det er ikke mig, det er min kollega. Men det hører alligevel sammen, og jeg vil gerne høre ministerens bemærkninger herom.

Gudme: Hr. Otto Mørch hører åbenbart til de socialdemokrater, der føler sig ubehagelig berørt, når man prøver at fortælle dem, at det, de giver sig af med, er socialisering. Så skal der i stedet for langes ud til os andre, så får vi at vide, at vi har givet den hele armen med hensyn til socialistforskrækkelse, og får samtidig en udlægning om, at det her ikke er socialisering, nej, det er sandelig kommunalisering. Ja men så vil jeg gerne

sige til hr. Otto Mørch, at det er da ret beset også en form for socialisering. Socialisering består deri, at samfundet skal overtage eller i hvert fald kontrollere erhvervsmidlerne, produktionsmidlerne, og i det øjeblik man lader kommunerne ikke overtage, men antalsmæssigt begrænse og dermed kontrollere det produktionsmiddel, det driftsmiddel, som droscherne, hyrevognene, er, opnår man da det samme. Det er da ligegyldigt, om det er staten eller kommunerne, og der er da ingen grund til, fordi det skal være kommunerne, at begynde at prøve på som hr. Otto Mørch at skabe dette skisma eller skidtmads, fordi visse mennesker, heriblandt hr. Stæhr Johansen, sidder som udøvere af en kommunal myndighed, for hvis det var staten, der skulle overtage det produktionsmiddel, som hr. Otto Mørch ville give den i hænderne, blev det jo hr. Otto Mørch og os andre, man dermed skulle til at så mistillid til. Det er ligegyldigt, hvilken form for offentlig myndighed man går hen og overdrager en sådan beføjelse til; i det øjeblik det er en offentlig myndighed, er det socialisering, hvad enten det er staten eller kommunen.

Hr. Arne Larsen var inde på, at et hensyn, man også har taget, er hensynet til erhvervsudøveren. Man skulle gerne tilsikre borgerne, at de, når de vælger et bestemt erhverv, kan opretholde en vis social status. Ja, det lyder godt, men hvordan kan man tilsikre borgerne det på anden måde end den, som hr. Arne Larsen i virkeligheden også gerne vil, nemlig ved at gennemføre en ren socialisering, ved at sige, at så og så mange må der være inden for det enkelte erhverv? Justitsministeren og jeg har i sin tid fået en uddannelse, der gjorde, at vi kunne få bestalling som advokater, og derved fik offentligheden en vis garanti for, at vi kunne varetage dette hverv på en nogenlunde tilfredsstillende måde. Men vi har så sandelig ikke fået nogen garanti for, at vi også kan få til føden. Det er lykkedes for os, og det lykkes for de fleste af kollegerne, men man får ikke papir på det. Hvis man gennemfører en statsgaranti for, at der også er beskæftigelse, bliver det bagefter til en statsansættelse, og så har vi socialisering. Det vil hr. Arne Larsen gerne have, det vil vi andre ikke have.

Så sagde hr. Arne Larsen, at der stod ikke